

Sygn. akt VII U 3191/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddziału w L.

z dnia 28 czerwca 2012 roku, znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 3191/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2012 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322), odmówił J. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ Komisja Lekarska Zakładu orzeczeniem z dnia 21 czerwca 2012 roku nie stwierdziła niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11 października 2010 roku (decyzja – k. 24 akt rentowych).

W odwołaniu J. G. nie zgodził się z zaskarżoną decyzją, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy. W uzasadnieniu odwołujący wskazał na stan zdrowia i zakres występujących schorzeń i związek tych okoliczności z wypadkiem przy pracy z dnia 11 października 2010 roku (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 46 – 46v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Od dnia 5 maja 1992 roku J. G. jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia na stałe w związku z niedosłuchem i zawrotami głowy. W dniu 11 października 2010 roku J. G. uległ wypadkowi przy pracy, spadając z wysokości około 1,5 metra. W dniu wypadku ubezpieczony rozpoczął hospitalizację na oddziale chirurgicznym z rozpoznaniem wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej lewej, złamania obojczyka lewego oraz rozerwania przewodu słuchowego zewnętrznego lewego. W związku z przebyłym wypadkiem organ rentowy ustalił u ubezpieczonego 15 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z ograniczeniem dynamiki lewego stawu barkowego w wyniku złamania łopatki i obojczyka.

W dniu 16 marca 2012 roku J. G. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W ramach rozpoznania wniosku lekarz orzecznik Zakładu dokonał oceny stanu zdrowia ubezpieczonego i w orzeczeniu z dnia 18 maja 2012 roku uznał, że skarżący jest trwale niezdolny do pracy oraz wypowiedział się co do braku możliwości ustalenia daty powstania niezdolności w tym stopniu. Od wskazanego orzeczenia Główny Lekarz Orzecznik Zakładu Oddziału w L. zgłosił zarzut wadliwości w uzasadnieniu wskazując na okoliczność braku pełnej odpowiedzi na pytanie postawione przez organ rentowy, dotyczącego związku orzeczonej niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy. Rozpoznająca sprawę Komisja Lekarska Zakładu w orzeczeniu z dnia 21 czerwca 2012 roku ustaliła, że J. G. nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 11 października 2010 roku. Wskazane orzeczenie stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji.

Ubezpieczony legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym w zawodzie tokarza. Świadczył pracę w ramach stosunku pracy w Przedsiębiorstwie (...) w M. od dnia 17 czerwca 1970 roku do dnia 4 maja 1992 roku na stanowisku mechanika ciągnikowego i tokarza w pełnym wymiarze czasu pracy, w Zakładzie (...) od dnia 3 listopada 2008 roku do dnia 31 marca 2009 roku na stanowisku ślusarza w niepełnym wymiarze czasu pracy – 1/2 etatu oraz w (...) S. A. w W. od dnia 7 grudnia 2009 roku do dnia 26 kwietnia 2011 roku na stanowisku mechanika w pełnym wymiarze czasu pracy (okoliczności bezsporne).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych ortopedy, neurologa, specjalisty z zakresu medycyny pracy i ich opinii uzupełniających oraz laryngologów (postanowienia – k. 51, 65, 90 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, że u ubezpieczonego występuje głęboki niedosłuch odbiorczy ucha prawego, resztki słuchu w uchu lewym, choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa, naczynioruchowy oraz psychogeny zawrót głowy oraz stan po przebyłym w dniu 11 października 2010 roku urazie wielomiejscowym ze wstrząśnieniem mózgu, złamaniem obojczyka lewego – wygojonym bez upośledzenia czynnościowej lewej kończyny górnej, pęknięciem szyjki łopatki, rozerwaniem przewodu słuchowego zewnętrznego oraz stłuczeniem klatki piersiowej i kręgosłupa (opinie – k. 59, 72, 125 a.s.).

W opinii datowanej na dzień 5 listopada 2012 roku biegła laryngolog wskazała, że ze względu na uszkodzenie słuchu badanego w stosunku do odwołującego możliwa jest praca nisko, bez narażania na maszyny w ruchu i w hałasie do 85 decybeli. Natomiast w następstwie wypadku przy pracy w dniu 11 października 2010 roku nie doszło do istotnego pogorszenia słuchu w ramach orzeczonej już wcześniej częściowej niezdolności do pracy, co w ocenie biegłej, w pełni usprawiedliwia wniosek o tym, że z przyczyn laryngologicznych barak jest niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. We wskazanej opinii biegły neurolog podniósł, że następstwa przebytego w związku z wypadkiem przy pracy wstrząśnienia mózgu nie sprowadzają u ubezpieczonego niezdolności do pracy. Zdaniem biegłego wskazaną ocenę stanu zdrowia odwołującego potwierdzają wyniki przeprowadzonego badania, które nie ujawniają u skarżącego neurologicznych następstw przebytego w dniu 11 października 2010 roku wypadku przy pracy. Natomiast biegły z zakresu medycyny pracy wskazał, że obrażenia jakich doznał ubezpieczony w wyniku wypadku przy pracy nie spowodowały pogorszenia zdolności do świadczenia pracy. W ocenie tego biegłego stan zdrowia skarżącego sprowadzał częściową niezdolność do pracy na długo przed wypadkiem z dnia 11 października 2010 roku, zaś następstwa zdrowotne wypadku nie zwiększyły stopnia niezdolności do pracy oraz nie rozszerzyły przeciwwskazań do podjęcia zatrudnienia, wynikających z wcześniej orzeczonej niezdolności do pracy (opinia – k. 59 a.s.).

W opinii datowanej na dzień 19 listopada 2013 roku biegły ortopeda - traumatolog wskazał, że przebyte w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11 października 2010 roku złamanie trzonu lewego obojczyka wygoiło się bez powikłań. Nadto podniósł, że wyniki badania przedmiotowego wskazują na pełny zakres ruchów biernych i czynne hamowanie ruchów odwodzenia i zgięcia w stawie łopatkowo – ramiennym. W ocenie biegłego stan miejscowy w zakresie narządów ruchu w związku z przebyłym złamaniem należało uznać za dobry, bez istotnego upośledzenia czynnościowego kończyn. Wskazane okoliczności zdaniem biegłego usprawiedliwiały wniosek o braku podstaw do uznania utraty zdolności do pracy w stopniu znacznym, uwzględniając poziom wykształcenia i charakter wykonywanej pracy, w związku z wypadkiem przy pracy ze względu na stan czynnościowy narządów ruchu (opinia – k. 72 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 15 kwietnia 2014 roku biegły ortopeda - traumatolog, ustosunkowując się do zastrzeżeń ubezpieczonego, wskazał, że ustalony przez organ rentowy 15 % uszczerbek na zdrowiu w związku z przebyłym przez skarżącego urazem obojczyka i łopatki jest uszczerbkiem długotrwałym a nie stałym, w ocenie biegłego, ulegającym zmniejszeniu w miarę upływu czasu, stosownego leczenia i wskutek uruchomienia mechanizmów adaptacyjnych, kompensujących istniejące ograniczenie ruchomości i dynamiki lewego barku. Nadto biegły ponownie podniósł, że przebyte złamanie wygoiło się zrostem bez powikłań, tzn., że nie występują zaburzenia zrostu, ukrwienia i unerwienia okolicy złamania. W ocenie biegłego sprawność obwodową lewej kończyny górnej ubezpieczonego, tj. pomocniczą u osoby praworęcznej, należało uznać za bardzo dobrą (opinia uzupełniająca – k. 93 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 7 lipca 2014 roku biegły neurolog podniósł, że w orzeczeniu z dnia 25 lutego 2012 roku, określającym długotrwały uszczerbek na zdrowiu, brak jest jakiegokolwiek związku między ustalonym uszczerbkiem a przebyłym wstrząśnieniem mózgu w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11 października 2010 roku. Nadto biegły neurolog wskazał na charakter wstrząśnienia mózgu, podnosząc, że stanowi ono szybko przemijającą dysfunkcję OUN, która ustępuje nie pozostawiając jakichkolwiek objawów. Zdaniem biegłego za jedyne możliwe następstwo wstrząśnienia mózgu należy uznać rozwinięcie się zaburzeń nerwicowych, które jednak w związku ze swoim czynnościowym charakterem nie powodują niezdolności do pracy. Przytoczone argumenty zdaniem biegłego uzasadniały w pełni podtrzymanie wniosków zawartych w opinii z dnia 5 listopada 2012 roku. Swoje stanowisko podtrzymał również biegły z zakresu medycyny pracy (opinia uzupełniająca – k. 121 a.s.).

W opinii z dnia 15 października 2015 roku biegły otolaryngolog podniósł, że ubezpieczony przed wypadkiem przy pracy w dniu 11 października 2010 roku, w wyniku którego doznał uszkodzenia ucha zewnętrznego, tj. rozerwania przewodu słuchowego zewnętrznego, miał niedosłuch znacznego stopnia i już wtedy korzystał z aparatu słuchowego, co potwierdza audiogram z dnia 3 lutego 2004 roku. Nadto biegły wskazał na wynik audiogramu z dnia 16 listopada 2010 roku, z którego wynika, że miesiąc po urazie głowy w związku z wypadkiem przy pracy, stan słuchu w uchu lewym niewiele odbiegał od stanu słuchu sprzed urazu. Zdaniem biegłego stan słuchu odwołującego powoduje u niego niezdolności do pracy ale nie pozostającą w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 11 października 2010 roku (opinia – k. 125 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd Okręgowy oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłej laryngolog M. A., neurologa M. D. oraz specjalisty medycyny pracy A. J. z dnia 5 listopada 2012 roku i opinii uzupełniającej neurologa oraz specjalisty z zakresu medycyny pracy z dnia 7 lipca 2014 roku, opinii biegłego ortopedy - traumatologa M. R. z dnia 19 listopada 2013 roku oraz jego opinii uzupełniającej z dnia 15 kwietnia 2014 roku i opinii biegłego otolaryngologa J. K. z dnia 15 października 2015 roku. Wskazani biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie ubezpieczonego, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną, na co w sposób jednoznaczny wskazuje treść wywołanych w sprawie opinii, i omówili wpływ zdiagnozowanych u skarżącego schorzeń na zdolność do pracy, przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji. Biegli zgodnie stwierdzili, że występujące u ubezpieczonego schorzenia nie powodują niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11

października 2010 roku. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów Sąd uznał wskazane opinie za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące, a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99).

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie oceny barku niezdolności do pracy ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11 października 2010 roku.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd dopuścił dowód z powołanych wyżej opinii uzupełniających z dnia 15 kwietnia 2014 roku i z dnia 7 lipca 2014 roku oraz opinii otolaryngologa z dnia 15 października 2015 roku, uwzględniając wniosek odwołującego, zgłoszony w związku z podnoszonymi zarzutami w piśmie z dnia 19 marca 2014 roku (k. 81 – 83 a.s.) do stanowiska biegłych, wyrażonego w opinii z dnia 5 listopada 2012 roku oraz z dnia 19 listopada 2013 roku. Powołani biegli ze zgłoszonymi zarzutami zapoznali się i odnieśli się do nich, szczegółowo uzasadniając przyjęte stanowiska.

W piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016 roku ubezpieczony zgłosił kolejne zastrzeżenia do wniosków biegłego otolaryngologa zawartych w opinii z dnia 15 października 2015 roku (pismo – k. 141 – 142 a.s.), które w ocenie Sądu, jako nie poparte żadnymi nowymi dowodami w postaci dokumentów, nie wnoszą merytorycznej treści do sprawy, stanowiąc jedynie wyraz stanowiska procesowego ubezpieczonego i polemikę z wnioskami biegłego.

Należy w tym miejscu również wskazać na stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 roku, sygn. III CSK 7/09, jako dodatkowo uzasadniające nie wywołanie kolejnej opinii. Z powołanego orzeczenia wynika, że „nie można przyjąć, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych, czy też opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych”. W ocenie Sądu Okręgowego opinia uzupełniająca biegłych neurologa i specjalisty z zakresu medycyny pracy z dnia 15 kwietnia 2014 roku i ortopedy traumatologa z dnia 7 lipca 2014 roku oraz opinia otolaryngologa z dnia 15 października 2015 roku nie spełniają tych negatywnych kryteriów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. G. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 982 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej – zwanej dalej ustawą wypadkową, przysługuje świadczenie w postaci "renty z tytułu niezdolności do pracy" - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Stosownie do art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Zgodnie zaś z art. 58 powołanej ustawy w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, póź. 748 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego

przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych oraz treścią cytowanych przepisów, Sąd Okręgowy wobec niespełnienia przez ubezpieczonego jednej z przesłanek, tj. braku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11 października 2010 roku, odmówił ustalenia J. G. prawa do renty z tego tytułu.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie i na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.